

Det. Hansen: Hvis det ærede 3dje Medlem for 3dje Kreds (Rump) ved 1ste Behandling havde indskrænket sig til at oplyse det, han nu har ophøst, skulde jeg naturligvis ikke have sagt noget derimod, men det ærede Medlem sagde i sit Foredrag: „Seg kan derfor ikke stonne andet, end at man maa sige, at disse Bestemmelser ere komne i rette Tid.“ Lejlighedsvis bemærkede jeg saa, at det var sagt, at disse Foranstaltninger vare komne i rette Tid, hvilket jeg mente, ikke var Tilfældet. Det foranledigede det ærede Medlem til dels ved en Afbrydelse under mit Foredrag, dels da han selv fik Ordet, at fremsætte en positiv Benægtelse af, at han havde brugt Ordene „i rette Tid“, og han fastholdt denne Benægtelse lige over for min Paastand om, at han havde brugt disse Ord. Saaledes er Sammenhængen, og det ærede Medlem knyttede dertil et Angreb paa mig af en saadan Bestaffenhed, som man sjælden hører her i Salen. Naar man det ene Øjeblik staar og siger bestemte Ord og det næste Øjeblik benægter at have brugt disse Ord og oversfalder et andet Medlem, fordi han anfører dem, skylder man at gøre dette Medlem en Undskyldning, men det har det ærede Medlem ikke villet gøre mig paa nogen Maade, og saa kan man gerne komme med lange Forklaringer bagefter, men de høre ingen Steder hjemme.

Det glæder mig af den højtærede Ministers Foredrag at se, at den Maade, hvorpaa han betragter Grænseaffspærringen, dog maaste ikke er saa vidt forskellig fra den, jeg har gjort gældende eller navnlig, hvad det kommer an paa, fra Sundhedskollegiets. Den højtærede Minister sagde, at jeg havde gjort mig skyldig i en Mængde Urigtigheder, og mente ogsaa, at man ikke kunde følge de sagkyndige, naar de, som i dette Tilfælde, modsigede sig selv. Jeg tror ikke, at den højtærede Minister har kunnet paavise, at det lgl. Sundhedskollegium har gjort sig skyldig i Selvmodsigtelse. Det, den højtærede Minister mente, at Sundhedskollegiet ikke havde haft Øje for, var navnlig, at for at Lægetilsynet efter § 2 og visse andre Foranstaltninger kunde blive virkelig effektive, maatte der findes en partiel Affspærring Sted eller kun tilstedes Afgang paa visse Steder. Det har jo Sundhedskollegiet meget stærkt fremhævet navnlig i sin Skrivelse af 1ste September, og jeg tror derfor, at den Opfattelse, jeg har gjort gældende, er i fuld Overensstemmelse med Sundhedskollegiets, nemlig, at man ikke skal opretholde en absolut Affspærring af hele Landgrænsen og

Søgrænsen for længere Tid. Man kan begynde med en saadan Totalaffspærring, men saa skal man gaa over til et System, hvor der aabnes Afgang til Riget til Lands og til Vands paa visse enkelte Punkter, navnlig paa de sædvanlige Kommunikationspunkter Vedsted, Bamdrup, Korsør, Gedser og maaske Helsingør. Det er netop det, Sundhedskollegiet har fremhævet, idet det derved kunde lykkes at gøre dette Lægetilsyn med Desinfektion osv. virkelig effektivt. Den højtærede Minister bemærkede, at man jo saa dog maatte have en Grænseaffspærring. Ja, det er fuldstændig rigtigt, men det er jo ikke nogen Totalaffspærring. Der er altsaa Afgang til Riget uden Karantæne eller Affspærring til Lands. Der er jo Afgang til Riget; og det er da klart, at saa bliver Fristelsen til at bryde Kordonen, Affspærringen paa de Steder, som ikke ere aabne, ikke nær saa stor som, naar man vedbliver at affpærre Riget, foruden naturligvis, at hele den Skade, der paaføres Kommunikationen, ikke paa langt nær bliver saa stor, naar der dog er visse Afgangsvæje og navnlig Hovedruterne ere aabne. Seg vil endnu kun fremhæve et enkelt Punkt af den højtærede Ministers Foredrag: jeg tror, at der enten er en Misforstaaelse hos ham, eller at jeg maaste har misforstaaet ham. Han talte om det Tilfælde, som jeg ogsaa berørte, at der kom her til Riget et Dampskib, f. Eks. maaske en sædvanlig Passagerdampner, hvor der er tolerans om Bord eller i hvert Fald mistænkte, og hvor der saa udbrød det ene Tilfælde efter det andet paa Skibet. Saa spurgte jeg: Hvad vil man i saa Fald gøre, ikke med de syge — thi jeg antager, at man hurtigt vil blive enig om; at de syge maa tages i Land og lægges ind paa et Hospital — men hvad gør man med de raske? Man kan dog ikke lade de raske blive om Bord i Skibet, hvor den ene efter den anden dør af Kolera; saa barbarisk er der vel ingen, der vil være. Man maa altsaa tage dem i Land; men hvor skal man saa tage dem i Land? Man maa have en Karantæneanstalt, der maa være indrettet paa samme Maade, som den højtærede Minister foreslog ved Bamdrup, og som der skulde koste 300,000 Kr. eller, som den ærede Ordfører sagde, mindst 600,000 Kr. — det blev nok Resultatet, naar de Fordringer, som Sundhedskollegiet stillede, skulde fuldbyrdes. Altsaa, skulde man virkelig have en effektiv Karantæne i saa Tilfælde, maatte man paa Steder som Korsør, Gedser og Helsingør gaa til at danne Karantæneanstalter, som maaske hvert Sted kostede 1/2 Mill. Kr. Saa længe man ikke gør det, er man henvist til at hæve Karan-